

9. møde.

Fredag den 24. oktober kl. 11.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Fra medlem af folketinget *Eva Rothenborg*, der har haft orlov på grund af sygdom, har jeg modtaget meddelelse om, at hun fra og med den 29. oktober atter kan give møde i tinget. Stedfortræderens, *Frederik Johansens*, hverv som midlertidigt medlem af folketinget ophører fra nævnte dato at regne.

Medlemmer af folketinget *Gudme*, *Svend Haugaard*, *Aase Olesen* og *Ingomar Petersen* har medelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om ejerlejligheder. (Udvidet adgang til opdeling af beboelsesejendomme).

(Lovf. nr. 52).

I skrivelse af gårds dato meddeler undervisningsministeren, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om atomanlæg m. v.

(Lovf. nr. 53).

Medlemmer af folketinget *Ebba Strange*, *Kristine Heltberg* og *Morten Lange* har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender. (Oprettelse af daginstitutionsnævn).

(Lovf. nr. 54).

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Gudme) (RV):

Jeg skal herved på det radikale venstres vegne tillade mig at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om ejerlejligheder. (Udvidet adgang til opdeling af beboelsesejendomme).*

Lige siden gennemførelsen af ejerlejlighedsbegrebet i dansk lovgivning i 1966 har

der været strid om dets indhold. Men der har ikke kunnet være tvivl om, at vi med ejerlejlighederne havde fået skabt en ny boligform, som havde befolkningens interesse. Det er ikke blot lokal boligmangel og skattefordele, der har fået folk til at købe ejerlejligheder. I lige så høj grad er der tale om et naturligt ønske om at eje sin egen bolig og at gøre det på økonomiske vilkår og i en størrelse, som er til at overse. Parcelhuset med have er en herlig boligform, men mange enlige og ældre foretrækker etageboligen, hvor folk bor tættere på hinanden end i villaboligen, og hvor den udvendige vedligeholdelse er et fællesanliggende, som ikke volder den enkelte ejer bekymringer.

Det, der har været med til at skabe strid om ejerlejlighedsbegrebets indhold, er det beklagelige faktum, at man ved lovens gennemførelse i 1966 ikke fra starten fik udsorteret de ejendomme, der var så ringe, at de i stedet for at blive opdelt i ejerlejligheder hellere burde have været saneret. Man satte en årstalsgrænse ved ejendomme, der var opført før 1890, men man stillede ikke krav med hensyn til selvstændigt bad og toilet, opvarmningsforhold osv. Resultatet blev, at vi i årene efter 1966 fik foretaget en række ejendomsopdelinger, som aldrig burde være sket, og fik skabt nogle ejerlejligheder af en meget ringe kvalitet, som vi desværre må trækkes med mange år endnu. Dette har været med til at belaste ejerlejlighedsbegrebet og sine steder skabe en atmosfære af udnyttelse og fidusmageri omkring det.

Derfor var det berettiget, at man ved nogle lovændringer i 1969 og 1970 strammede kravene for opdeling af ejendomme til ejerlejligheder. Man anvendte her dels en årstalsgrænse, dels et kvalitetskrav. Men det var at gå i den anden grøft, da regeringen J. O. Krag i november 1971 fremsatte forslag — gennemført ved lov nr. 60 af 15. marts 1972 — hvorefter man kun kunne indrette ejerlejligheder i ejendomme, der var opført efter 1. juli 1966, dvs. tidspunktet for den første ejerlejlighedslovs ikrafttræden.

Virkingen af denne meget hårde stramning er da heller ikke udeblevet. Der har i de forløbne snart 4 år vist sig et stigende behov for egnede ejerlejligheder i den gode del af den ældre boligmasse. Nybyggeriet slår ikke til, dels fordi det ofte er for dyrt for de

[Gudmø.]

interesserede købere, og dels fordi disse tvinges til at flytte ud til forstæderne eller omegnen af deres by, hvis de vil ind i en nybygget ejerlejlighed. Og det er uønskeligt, hvis man gerne vil forblive boende centralt og i det bymiljø, man føler sig hjemme i.

Da der således ikke fremkommer noget udbud af nyudstykkede ejerlejligheder i de gode ejendomme i de centrale byområder, finder energiske projektmagere på udveje for at skaffe folk en bolig, der dog i et vist omfang kan betegnes som deres egen. Og herved er begrebet *anpartslejligheder* dukket op, hvilket i og for sig er beklageligt, da en anpartslejlighed er et dårligt surrogat for en ejerlejlighed. Køberen af en sådan lejlighed er helt anderledes usikkert stillet, end hvis han havde købt en ejerlejlighed. Han kan ikke i samme frie omfang sælge og belåne sin anpartslejlighed, som han kunne have gjort det, hvis det var en ejerlejlighed, og han risikerer også at komme til at hæfte for usolide medejerers gældsforpligtelser.

Det var derfor ønskeligt, om man kunne forhindre en sådan fra et samfundssynspunkt uheldig opdeling i anpartslejligheder, og forslagsstillerne er da også villige til at overveje eventuelle initiativer i så henseende, der måtte fremkomme fra regeringen eller fra anden side. Men det må samtidig være en betingelse, at boligmarkedet kan blive tilført et betydeligt antal gode ejerlejligheder, som kan tilbydes det publikum, som ønsker at erhverve sin egen bolig i en etageejendom.

Derfor fremkommer dette lovforslag, hvorefter kvalitetskravet ved opdeling i ejerlejligheder føres tilbage til den tilstand, der blev indført under regeringen Baunsgaard i 1969.

Jeg anbefaler lovforslaget til folketingets velvillige og hurtige behandling.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om atomanlæg m. v.*

Forslag til lov om atomanlæg blev fremsat den 20. marts 1975 her i tinget, hvor førstebehandlingen af lovforslaget fandt sted den 23. april 1975. Derefter henvistes forslaget til det energipolitiske udvalg. I den forløbne tid har udvalget indhentet oplysninger fra

forskellige ministerier og modtaget henvendelser fra en lang række organisationer. Udvalget har ikke afgivet betænkning over forslaget, men har, som det fremhæves i den af formanden afgivne beretning, tilvejebragt et omfattende materiale som grundlag for den videre og afsluttende behandling.

Forslaget genfremsættes hermed i uændret skikkelse, dog bortset fra, at der i overensstemmelse med, hvad jeg bebudede under folketingets behandling, er indføjet et ændringsforslag i § 14, der nu i stk. 1 fastslår, at tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes ved lov. Som det er anført i bemærkningerne til den nævnte ændring, skabes der herved mulighed for i forbindelse med behandlingen af ikrafttrædelsesloven at få gennemført en principiel debat i folketinget om anvendelse af atomenergi i Danmark, ligesom der åbnes mulighed for at afholde en folkeafstemning om dette spørgsmål, dersom det fornødne antal folketingsmedlemmer ønsker det.

I denne forbindelse vil jeg gerne endnu en gang fremhæve, som allerede sket ved den tidligere fremsættelse af lovforslaget, at med dette forslag ønsker regeringen udelukkende at tilvejebringe en hensigtsmæssig og betryggende procedure for behandlingen af de ansøgninger, der omfattes af loven.

Den offentlige debat om atomenergiens anvendelse har til tider fremkaldt uklarhed om betydningen af en vedtagelse af denne lov, og det ligger derfor regeringen meget på sinde at understrege, at der med lovens vedtagelse ikke er taget beslutning om etablering af atomkraftværker i Danmark, men blot — og det er også vigtigt — fastlagt den behandlingsmåde, som skal anvendes, såfremt det bliver aktuelt at bygge og drive atomkraftværker her i landet.

I bemærkningerne til lovforslaget er nærmere redegjort for de synspunkter, der ligger til grund for loven og de enkelte paragraffer. Da jeg i forbindelse med lovforslagets første fremsættelse havde lejlighed til at redegøre for forslaget, og da en række forhold blev berørt under forslaget's første behandling, skal jeg her indskrænke mig til nogle få bemærkninger.

Lovforslaget skal afløse den gældende lov om nukleare anlæg fra 1962, og da den lov rummer en utilfredsstillende procedure for behandlingen af de ansøgninger, der kan